

Rapport

Rapport over een klacht over de (hoofd)officier van justitie te Den Haag.

Rapportnummer: 2011/370

Datum:

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat de officier van justitie te Den Haag de tegen hem ingestelde strafzaak heeft geseponneerd met de sepotcode 02 (geen wettig bewijs) in plaats van de sepotcode 01 (ten onrechte als verdachte aangemerkt).

Verder klaagt verzoeker over de wijze waarop de hoofdofficier van justitie te Den Haag zijn klacht heeft behandeld. Meer concreet klaagt verzoeker er ten aanzien van de klachtafhandeling over dat:

- Hij niet in de gelegenheid is gesteld zijn klacht mondeling toe te lichten;
- De klachttermijn met twee weken is overschreden;
- De klacht door dezelfde officier tegen wie de klacht was gericht, is beoordeeld en
- in de klachtafhandelingsbrief niet is vermeld binnen welke termijn bij de Nationale ombudsman kan worden geklaagd.

Bevindingen

ALGEMEEN

Op 22 maart 2009 surveilleerden twee ambtenaren van het regionale politiekorps Haaglanden (U. en M.). U. irriteerde zich aan de wijze waarop een automobilist (A.) naar hem en zijn collega keek. Daarop ontstond een woordenwisseling die overging in een vechtpartij. A. werd aangehouden voor verzet en mishandeling. Op het politiebureau aangekomen werd door U. en M. het proces-verbaal van aanhouding opgemaakt. Tevens werd aangifte van U. tegen A. opgenomen. Nadat het proces-verbaal van aanhouding twee keer was gewijzigd, hebben U. en M. het ondertekend. Twee dagen na het opmaken van het proces-verbaal deelde U. zijn leidinggevende echter mee dat het ondertekende proces-verbaal van aanhouding niet klopte. De aanleiding van het incident was daarin niet juist weergegeven. In het ondertekende proces-verbaal van aanhouding stond namelijk dat U. met zijn hand een doorrijteken had gegeven en daarbij het hoofd van de arrestant had geraakt. Vervolgens zou de arrestant begonnen zijn met vechten. U. had de arrestant echter niet per ongeluk geraakt, maar uit irritatie bewust een tik tegen het achterhoofd gegeven. Nadat U. een paar dagen later bij een leidinggevende had gemeld dat het ondertekende proces-verbaal niet klopte, heeft hij een proces-verbaal van bevindingen opgemaakt met daarin de juiste weergave van de aanleiding van het incident.

Tegen verbalisant U. werd vervolgens proces-verbaal opgemaakt ter zake van het plegen van meinede door het valselijk opmaken van een proces verbaal ten nadeel van een verdachte. De Rechtbank heeft U. veroordeeld.

Verzoeker was teamleider van U. en M. en op de dag van het incident op het politiebureau aanwezig. De van dienst zijnde wachtcommandant, K., en daarmee de eerst leidinggevende was ook op het politiebureau aanwezig. Verzoeker en K. werden in het strafrechtelijk onderzoek tegen U. aanvankelijk als getuige gehoord. Naar aanleiding van de verklaring van U. en M. werd hen in een later stadium echter alsnog betrokkenheid bij het valselijk opgemaakte proces-verbaal verweten.

Op 25 november 2009 werd verzoeker door het Openbaar Ministerie ervan op de hoogte gesteld dat de strafzaak tegen hem was geseponeerd omdat er onvoldoende bewijs uit het strafrechtelijk onderzoek naar voren was gekomen (sepotcode 02, zie Achtergrond, onder I). Verzoeker was het niet met de sepotcode eens. Hij was van mening dat hij ten onrechte als verdachte was aangemerkt (sepotcode 01, zie Achtergrond, onder I). Verzoeker diende op 28 april 2010 een verzoek in bij de hoofdofficier van justitie om de sepotbeslissing te wijzigen. Dit verzoek, dat als klacht moest worden gezien, werd op 24 juni 2010 afgewezen. Verzoeker diende op 1 juli 2010 een herzieningsverzoek in bij de hoofdofficier van justitie. Nadat op 11 augustus 2010 een negatieve beslissing op het herzieningsverzoek volgde, wendde verzoeker zich met zijn klacht tot de Nationale ombudsman. Hij vulde zijn klacht bovendien aan met vier klachten over de klachtbehandeling. Zo klaagde hij erover dat de klachtbehandeling twee weken te lang had geduurd, dat hij niet in de gelegenheid was gesteld te worden gehoord, dat er in de klachtafhandelingsbrief geen verwijzing naar de Nationale ombudsman was opgenomen en dat de klacht behandeld was door de zaaksofficier die de zaak in eerste instantie al had behandeld. Het onderzoek door de Nationale ombudsman werd op 23 februari 2011 geopend.

Ten aanzien van de klacht over de sepotcode

Bevindingen

Inhoud strafdossier:

Voor zover van belang voor het onderzoek worden hieronder de stukken die zich in het strafdossier bevinden genoemd.

Verklaring verdachte U.

U. legde op 17 juni 2009 een verklaring als verdachte af. Hij verklaarde dat hij in de teamkamer M., K. en de teamchef R. (verzoeker) had gezien. Hij had het verhaal gelijk eerlijk met K., M. en verzoeker besproken. Daarna had hij het proces-verbaal van aanhouding met M. op papier gezet. Ze hadden daarin de aanleiding voor het incident

vermeld zoals het was gebeurd. Dat hield in dat U. de arrestant een tik had gegeven. Nadat K. het proces verbaal had nagekeken en het had terug gegeven, was er een stuk tekst veranderd. Er stond nu dat U. een doorrijteken wilde geven en daarbij per ongeluk het hoofd van de arrestant had geraakt. U. verklaarde dat hij het zo had gelaten omdat het door K., die ook hulpofficier was, was aangepast. Hij had het in eerste instantie zelf eerlijk op papier gezet. Hij ging liever niet de discussie met K. aan. Na de correctie was hij samen met M. K. en verzoeker. Zijn collega M. had zich na het lezen van het gecorrigeerde proces-verbaal van aanhouding niet in de tekst kunnen vinden en had dit, volgens hem, eerst aangegeven bij verzoeker. Die had zich vervolgens tot K. gewend. Hij kon zich niet herinneren wie, maar iemand zou toen gezegd hebben dat het verhaal kloppend gemaakt moest worden. Verzoeker had gezegd dat K. wel goed was in dat soort dingen. Hij had daaruit begrepen dat verzoeker daarmee bedoelde dat K. er goed in was om dat soort dingen op papier te krijgen.

U. verklaarde op 14 juli 2009 onder andere nog het volgende. Het proces-verbaal van aangifte van U. tegen de arrestant was opgenomen door een student samen met rechercheur T. Daarin was opgenomen dat hij een hand op de schouder van de verdachte wilde leggen. Ook in dit proces-verbaal was de aanleiding voor de aanhouding van de arrestant niet goed op papier gekomen. De bewoordingen waren dezelfde als die in het door K. aangepaste proces-verbaal van aanhouding. Misschien was er overleg geweest door T. met K., aldus U.

Ten aanzien van het proces-verbaal van bevindingen waarin de juiste toedracht van het incident vermeld moest worden, verklaarde U. dat hij het moeilijk vond om te benoemen dat K., zijnde zijn direct leidinggevende, de tekst had aangepast. Achteraf bezien was het misschien verstandig geweest om in het proces-verbaal van bevindingen te verklaren dat de dienstdoende wachtcommandant (K.) sommige stukken in het proces-verbaal van aanhouding achterwege had gelaten en dat sommige dingen niet naar waarheid waren vermeld. Verzoeker had overal bij gezeten, maar had zelf geen dingen gedaan. Hij had niet getikt, maar had met alles meegekeken. K. had dingen aangepast waar je nu kopping van krijgt, aldus U. in zijn verklaring.

Verklaring getuige M.

M. legde op 14 juli 2009 een getuige verklaring af. Zij verklaarde dat kort na aankomst op het bureau U. had verteld dat hij de eerste tik had gegeven. Hij had ook aangegeven dat hij op een bepaalde manier fout bezig was geweest. Het incident was in bijzijn van K. en verzoeker besproken. De wachtcommandant, K., zou daarbij hebben aangegeven dat hij begreep wat er was gebeurd, maar dat het zo niet op papier kon komen. Hij zou hebben gezegd dat ze er wat moois van zouden maken. M. ging er daarbij vanuit dat K. bedoelde dat ze er een mooiere draai aan zouden geven. Dat verzoeker hier iets over had gezegd herinnerde M. zich niet. Volgens haar had verzoeker zich gericht op de ondersteuning en zorg voor haar en U.

Ten aanzien van de drie verschillende versies van het proces-verbaal van aanhouding verklaarde M. het volgende. Ze had de eerste versie van het proces-verbaal van aangifte samen met U. opgemaakt. Daarin stond dat U. een tik tegen het hoofd van de arrestant had gegeven. U. was tijdens het opmaken van dit proces-verbaal weg geweest voor het opmaken van de aangifte. Toen hij terug was hadden zij samen het proces-verbaal afgerond en had U. het vervolgens ter controle aan K. gegeven. De versie van het proces-verbaal van aanhouding die door K. was gecorrigeerd, de tweede versie, daarin stond dat U. zijn hand op de schouder van de arrestant wilde leggen en het hoofd van de arrestant daardoor onbedoeld werd geraakt. Zij was het niet eens met deze versie en heeft dit aan verzoeker meegedeeld. Verzoeker had toen gezegd dat ze niets moest tekenen waar ze het niet mee eens was. Verzoeker had toen tegen K. gezegd dat het proces-verbaal niet klopte, en dat de aanleiding van het incident moest worden omschreven zoals M. aangaf. Volgens M. is K. toen weer achter de computer gaan zitten en heeft hij het proces-verbaal toen opnieuw aangepast. Zo zou de derde versie zijn opgemaakt. Daarin stond dat U. een tik had gegeven bij het maken van een doorrijteken.

Verklaring verdachte K.

K. werd op 16 juli 2009 als verdachte gehoord. Hij was op de dag van het incident als wachtcommandant de eerst leidinggevende voor U. Hij verklaarde dat hij U. had opgedragen een proces-verbaal van aanhouding op te maken en zich bij hem te melden als het klaar was. Hij had U. gevraagd hoe een en ander was gegaan en had vervolgens het proces-verbaal in overleg met U. aangepast. De rol van verzoeker in het geheel was volgens K. dat hij uitgebreid met M. heeft gesproken. Het was verzoeker die K. vertelde dat M. het niet met het gecorrigeerde proces-verbaal van aanhouding eens was en dat zij een aantal dingen anders wou zien. Hij verklaarde verder ook dat hij dacht dat verzoeker diegene was die daarna met het proces-verbaal van aanhouding aan de slag is gegaan, maar dat U. en M. het proces-verbaal van aanhouding kennelijk zelf hebben gewijzigd. Hij had het proces-verbaal nadat zij het hadden aangepast niet meer gezien.

Ook verklaarde K. dat hij op 23 maart 2010 door verzoeker was gebeld dat U. zijn verklaring drastisch had veranderd. Verzoeker had toen gezegd dat hij, K., een proces-verbaal van bevindingen op moest gaan maken. Hij had niet gelijk begrepen waarom, maar verzoeker zou hebben aangehouden dat K. een proces-verbaal van bevindingen op moest maken. Hij heeft uiteindelijk U. geholpen met het opmaken van het proces-verbaal van bevindingen omdat U. er niet uit kwam. K. verklaarde verder dat verzoeker niet betrokken was geweest bij het proces-verbaal van bevindingen.

Verklaring getuige T.

Rechercheur T. werd op 6 juli 2009 als getuige gehoord. Hij verklaarde dat hij samen met stagiaire X. de aangifte van mishandeling en verzet van U. tegen de arrestant had opgenomen. Toen zij U. voor het opnemen van zijn aangifte ophaalden was hij samen met

M. het proces-verbaal van aanhouding aan het opmaken. U. kon bij het opnemen van de aangifte moeilijk aangeven wat er was gebeurd. Daarom hadden ze er de wachtcommandant K. bij gehaald om te helpen. Ze hadden van U. begrepen dat hij de tik per ongeluk had gegeven. Om dat juist weer te geven is de formulering van K. met de hand op de schouder die per ongeluk het hoofd raakte in de aangifte opgenomen.

Daarna had T. met X. de verklaring van de arrestant opgenomen. Deze verklaring van de verdachte week echter af van de aangifte van U., aldus T. Hij kreeg daardoor het gevoel dat U. niet zuiver had verklaard bij het opnemen van de aangifte. Zij zijn toen weer naar K. gegaan. Het gevoel dat een en ander niet klopte heeft hij ook in het bijzijn van verzoeker aan K. meegedeeld. Ze hadden de situatie ook nog met M. besproken. Die gaf aan dat ze U. niet wou afvallen, maar dat ze het er eigenlijk niet mee eens was en er niet voor op wilde draaien. Ook die beleving van M. hebben ze voorgelegd aan K.

T. verklaarde verder dat een aantal keer aan U. was gevraagd wat er nu eigenlijk was gebeurd. De uiteindelijke bewoordingen waren misschien achteraf gezien in de mond gelegd door K., maar het was een formulering die U. had bevestigd. Het gevoel dat de verklaringen niet zuiver waren had hij en ook X. van in het begin gedeeld met de verantwoordelijk leidinggevende, aldus T.

Verklaring getuige G.

G. was werkzaam als rechercheur en werd op 7 juli 2009 als getuige gehoord. Hij verklaarde dat hij met een nieuwe collega Y. op 23 maart 2009, de dag na het bewuste incident, naar het hoofdbureau was gegaan om de arrestant naar aanleiding van de aangiftes van U. te horen. Op 24 maart 2009 had U. hem vervolgens verteld dat hij zelf de eerste klap bewust had gegeven en dat dit niet juist in het proces-verbaal van aanhouding was vermeld. Op de vraag waarom hij het niet correct op papier had gezet had U. verteld dat het verhaal op aangeven van andere collega's drie keer was gewijzigd. Na het melden van het gebeuren aan de officier van justitie gaf deze de opdracht om de arrestant zo spoedig mogelijk in vrijheid te stellen.

Verklaring Y.

Y. had op 23 maart 2009, de dag na het incident, haar eerste werkdag als rechercheur op het betreffende politiebureau en werd op 7 juli 2009 als getuige gehoord. De politieparketsecretaris had haar aangegeven dat het verhaal wat er op straat was gebeurd niet duidelijk was. Y. had vervolgens aan U. doorgegeven dat er nadere informatie door de politieparketsecretaris werd gevraagd. U. zou de volgende dag een aanvullend proces-verbaal van bevindingen opstellen. De volgende dag had U. haar echter verteld dat hij de arrestant niet getikt of geschampt had, maar had geslagen. Zij verklaarde ook samen met G. de verdachte te hebben gehoord en hem in vrijheid te hebben gesteld. Over verzoeker verklaarde zij dat zij hem met K. bij de koffieautomaat had gezien. Terwijl hij

volgens haar toen niet op het bureau hoorde te zijn. Zij hoorde hem toen tegen K. zeggen dat hij alvast thuis een stukje had getikt. Zij had ook gehoord dat K. en verzoeker samen boven bij U. zaten. Daaruit had zij geconcludeerd dat ze U. gingen helpen met het opmaken van het proces-verbaal van bevindingen.

Verklaring verzoeker

Verzoeker werd op 15 juli 2009 naar aanleiding van de verklaringen van M. en U. als verdachte gehoord. Hij verklaarde dat hij kort na het voorval met de aangeslagen collega's M. en U. de zaak had geëvalueerd. U. was onduidelijk over de aanleiding waarom de arrestant boos zou zijn geworden. Verzoeker verklaarde te hebben aangegeven dat ze de zaak mooi op papier moesten zetten en daar bedoelde hij dan netjes en waarheidsgetrouw mee. Hij had er ook bij gezeten toen K. achter de computer zat met U. naast hem. M. zat er ook bij. Maar hij wist niet wat ze op papier hadden gezet. Toen M. het proces-verbaal van aanhouding van U. ter ondertekening kreeg had ze tegen verzoeker gezegd dat het proces-verbaal niet klopte en dat ze het niet wilde tekenen. Verzoeker had tegen M. gezegd dat zij niets moest tekenen waar ze niet achter stond en dat ze het nu alsnog samen met U. goed op papier moest zetten. Vanaf dat moment was verzoeker wel argwanend geweest over het gebeuren en had hij dit ook aan K. doorgegeven.

Verzoeker heeft toen, nadat het proces-verbaal voor de tweede keer was aangepast, gesuggereerd of het niet zo was geweest dat U. de arrestant een duw in zijn nek had gegeven. U. had echter nadrukkelijk aangegeven dat hij niet geslagen had. Op een later tijdstip was M. naar verzoeker toegekomen en had gezegd dat ze met deze versie van het proces-verbaal wel kon leven.

Verzoeker verklaarde dat hij zijn bezorgdheid tegen K. had uitgesproken over de situatie. Daarop had K. gezegd dat het verhaal van U. was en dat U. en M. degenen waren die daarvoor tekenden. Verzoeker vond het de verantwoordelijkheid van de wachtcommandant en heeft zich er niet verder mee bemoeid. Verzoeker verklaarde van mening te zijn dat hij in de situatie meer dan voldoende had gedaan om de wachtcommandant K. wakker te schudden en erop te attenderen dat de zaak mogelijk niet klopte. Hij had niets anders kunnen doen, aldus verzoeker.

Verzoeker verklaarde verder nog dat toen U. hem op 24 maart 2009 vertelde dat hij op 22 maart 2009 niet de waarheid had verteld en dat het proces-verbaal dus niet klopte, voor hem werd bevestigd wat hij al vreesde. Hij heeft U. toen opgedragen een proces-verbaal van bevindingen op te maken met de juiste informatie. U. had verzoeker verteld dat K. hem min of meer had gemanipuleerd om de zaak zo te omschrijven zoals het er stond.

Na de sepotbeslissing afgelegde verklaringen:

Verklaring U. op 15 december 2009 afgelegd in het interne politie onderzoek

Ten aanzien van de vier verschillende, in processen-verbaal opgenomen, versies over de aanleiding van het betreffende incident verklaarde U. het volgende.

Versie 1:

"Nadat de arrestant het verkeer hinderde heeft U. hem gesommeerd om door te rijden. Daarna ontstond een woordenwisseling. U. was toen geïrriteerd geraakt en had de arrestant een tik op het achterhoofd gegeven om zijn woorden kracht bij te zetten." Deze versie had hij samen met M. in het eerste aanhoudingsproces-verbaal op papier gezet.

Versie 2:

"Hij wilde de aandacht van de arrestant trekken en op het moment dat hij zijn hand op de schouder van de arrestant wilde leggen, draaide deze zijn hoofd om waardoor zijn hand het hoofd van de verdachte raakte". Deze versie had K. gemaakt nadat hij en M. het proces-verbaal van aanhouding ter correctie aan K. hadden aangeboden.

Versie 3:

"Hij maakte een teken om door te rijden en raakte daarbij het hoofd van de arrestant". U. verklaarde aanvankelijk dat K. deze versie had gemaakt, maar verklaarde op 15 december 2009 dat hij wellicht deze versie samen met M. had gemaakt omdat M. zich niet kon vinden in versie 2.

Versie 4:

"Hij was geïrriteerd geraakt door de wijze waarop de arrestant naar U. en M. had gekeken, er ontstond een woordenwisseling en toen de weg voor de arrestant vrijkwam, had hij hem gesommeerd om door te rijden. Hij was geïrriteerd en had om zijn woorden kracht bij te zetten de arrestant een tik tegen zijn achterhoofd gegeven." Dit was de uiteindelijke versie zoals hij het een paar dagen later had verwoord in het proces-verbaal van bevindingen omdat hij in eerdere versies niet de gehele waarheid had verteld.

U. verklaarde verder dat hij niet wist wie kort na het incident de hele tijd bij de besprekingen over het incident aanwezig waren. Hij had wel kunnen vertellen wat er was gebeurd. Op de vraag of hij expliciet had verteld waarom hij de arrestant had aangesproken verklaarde U., dat hij dat niet had gedaan. Hij had aanvankelijk verteld dat hij de man had aangesproken omdat hij het verkeer ophield. Dit klopte niet. Hij was namelijk naar de arrestant toegegaan omdat hij geïrriteerd was geraakt door de wijze waarop die naar U. en M. had gekeken. U. verklaarde ook dat hij, in tegenstelling tot wat hij eerder meende, dacht dat niet K., maar dat hij zelf met M. de derde versie had opgemaakt. Ten aanzien van verschillende punten verklaarde U. bovendien dat hij zich een en ander niet goed meer herinnerde.

Door de advocaat van verzoeker ingebrachte verklaring van Ve.

Op 28 september 2009 heeft ambtenaar van politie Ve. een verklaring op het kantoor van de advocaat van verzoeker afgelegd. Hij verklaarde dat hij wachtcommandant op de dag van het incident was. Hij was na het incident samen met U. en verzoeker naar een kamer gegaan om even rustig te zitten. U. had onder andere gezegd dat de arrestant stilstond op de weg en niet door wilde rijden. Hij de arrestant een zetje had gegeven en dat deze toen de auto indook om iets te pakken en hem te slaan. U. deed vaag over het zetje. Verzoeker luisterde vooral, maar stelde ook vragen. Ve. had het idee dat er iets niet helemaal goed zat omdat U. zo vaag was over het gebeuren. Ve. verklaarde dat hij met verzoeker blikken van verstandhouding had gewisseld met het oog op het helder krijgen wat er was gebeurd. Nadat M. binnenkwam had K. even bij het gesprek gestaan. K. had voorgesteld het opmaken van het proces-verbaal van aanhouding met U. voor zijn rekening te nemen. Ve. verklaarde ook dat M. en U. geen volledige duidelijkheid over de aanleiding van de aanhouding hadden gegeven in zijn bijzijn. Het gesprek was niet afgerond doordat M., voordat er een conclusie was getrokken, binnenkwam. Tijdens het gesprek was het zetje een duw geworden door de vragen die waren gesteld. K. had ook even gesproken met U. en met de arrestant.

Door de advocaat van verzoeker ingebrachte verklaring van Va.

Op 28 september 2009 heeft ambtenaar van politie Va. een verklaring op het kantoor van de advocaat van verzoeker afgelegd. Hij had de dag van het incident dienst. Hij verklaarde dat U. hem had verteld dat de arrestant naar een flesje had gegrepen en hem daarmee had proberen te slaan. U. had niet verteld dat hij zelf was begonnen. Hij heeft K. toen hij achter de computer zat, vragen aan U. horen stellen ter verduidelijking van het verhaal van U. De vragen hadden betrekking op de klap die U. aan de arrestant had gegeven. U. had aangegeven dat het een zacht, soort corrigerend, tikje was geweest. Voor zijn idee gaf U. duidelijke antwoorden op dat moment. Voor zover hij zich kon herinneren zat verzoeker er toen niet bij.

Standpunt verzoeker

De advocaat van verzoeker heeft in de klachtprocedure het volgende naar voren gebracht. Verzoeker is op grond van de verklaringen van U. van 17 juni en 14 juli 2009 en de verklaring van 14 juli 2009 van M. als verdachte aangemerkt. Er kan echter nooit een redelijk vermoeden van schuld tegen verzoeker hebben bestaan. Verzoeker werd ten onrechte betrokkenheid bij de onjuiste weergave van gebeurtenissen in het proces-verbaal verweten, terwijl hij geen inhoudelijke bemoeienis heeft gehad met het betreffende proces-verbaal. Zijn betrokkenheid bij het gebeuren reikte niet verder dan de opvang van U. en M. en zijn aanwezigheid bij besprekingen.

Ook bestond er geen aanleiding te denken dat verzoeker de verantwoordelijkheid droeg voor de onjuiste verslaglegging. Verzoeker maande juist de eerst verantwoordelijke, de wachtcommandant, K., tot alertheid en ging verder met zijn werk. Niet duidelijk is waarom de gesprekken met betrokkenen zouden moeten worden aangemerkt als inhoudelijke bemoeienis die heeft geleid tot de gerechtvaardigde verdenking van valsheid in geschrifte, aldus de advocaat van verzoeker.

De advocaat van verzoeker stelt verder dat er bij het als verdachte aanmerken van verzoeker van is uitgegaan dat U. bij aankomst op het politiebureau duidelijk heeft gemaakt wat er echt was gebeurd. Maar in het interne politieonderzoek, wat buiten het strafrechtelijke onderzoek valt, heeft U. aangegeven dat hij in eerste instantie tegenover verzoeker en anderen niet eerlijk was geweest. Dit wordt ook bevestigd door de verklaring van T. en de verklaringen van Ve. en Va. De laatste twee vallen weliswaar ook buiten het strafrechtelijk onderzoek, maar bevestigen volgens de advocaat van verzoeker dat U. aanvankelijk geen openheid van zaken heeft gegeven. Ook zouden deze verklaringen bevestigen dat verzoeker zich niet met de verbalisering van de gebeurtenissen heeft bezig gehouden.

Standpunt minister

Was verzoeker aanvankelijk terecht als verdachte aangemerkt?

De minister voerde aan dat niet was gebleken dat verzoeker ten onrechte als verdachte was aangemerkt en baseerde zich daarbij op het volgende. De verdenking jegens verzoeker was ontstaan op basis van verklaringen van U. en M. Zij verklaarden dat verzoeker met U. over de toedracht van het incident had gesproken en dat verzoeker betrokken was geweest bij de inhoud van het meinedige proces-verbaal. M. had bij verzoeker na de correctie aangegeven dat het proces-verbaal niet klopte, waarop verzoeker dit vervolgens met zijn collega K. had besproken. Verder had M. bij verzoeker aangegeven dat het proces-verbaal niet klopte en had verzoeker dit met K. besproken, aldus de minister.

Hetgeen de advocaat van verzoeker had aangevoerd, namelijk dat U. in het interne onderzoek op 15 december 2009 zijn eerdere verklaringen had weersproken, betekende niet dat de verdenking achteraf gezien ten onrechte was ontstaan. Daarbij was de verdenking jegens verzoeker mede gebaseerd op de verklaring van M., aldus de minister.

Is de onschuld van verzoeker achteraf voldoende aannemelijk geworden?

De minister voerde aan dat niet gesteld kon worden dat uit het strafrechtelijk onderzoek voldoende aannemelijk was geworden dat verzoeker onschuldig was. Hij baseerde zich daarbij op het volgende. Uit het onderzoek was volgens de minister voldoende aannemelijk geworden dat verzoeker zich inhoudelijk met het proces-verbaal had bemoeid. De

betrokkenheid van verzoeker bestond uit het praten met U., M. en K. over het incident en het zich bemoeien met de inhoud van het proces-verbaal nadat dit was gecorrigeerd door K.

De minister voerde ook aan dat nu verzoeker er ook door M. op was gewezen dat het proces-verbaal mogelijk niet klopte er bij verzoeker een vermoeden had moeten ontstaan dat het proces-verbaal onjuistheden bevatte. Van hem, als leidinggevende van M. en U., had kunnen worden verwacht dat hij maatregelen had genomen om de werkelijke gang van zaken boven water te krijgen. Hij had dit onvoldoende gedaan. Hij had weliswaar K. op de hoogte gesteld van de mogelijke onjuistheden, maar had zich verder afzijdig opgesteld en het proces-verbaal laten ondertekenen, aldus de minister.

De minister stelde verder dat de betrokkenheid van verzoeker niet ondubbelzinnig vast was komen te staan en dat er tegenstrijdige verklaringen waren afgelegd. Hij verwees verder naar de conclusie van de officier van justitie. Die stelde dat verdere vervolging van verzoeker naar alle waarschijnlijkheid niet zou slagen vanwege het gebrek aan voldoende wettig en overtuigend bewijs, maar dat de onschuld van verdachte onvoldoende aannemelijk was geworden, waardoor de sepotcode 01 niet kon worden toegekend. De minister vervolgde dat er jegens verzoeker nog steeds een redelijk vermoeden van schuld bestond en dat de officier van justitie terecht had besloten om op grond van de sepotcode 02 te seponeren.

De minister achtte de klacht ongegrond.

Door de advocaat van verzoeker overgelegde brief van 1 juli 2009.

In de door de advocaat van verzoeker overgelegde brief van 1 juli 2009 werd verzoeker uitgenodigd voor een verdachtenverhoor op 15 juli 2009.

Beoordeling van de Nationale ombudsman.

Waar toetst de Nationale ombudsman aan?

De Nationale ombudsman toetst de handelwijze van de officier van justitie aan het motiveringsvereiste. Dit vereiste houdt in dat het handelen van bestuursorganen feitelijk en logisch wordt gedragen door een kenbare motivering. Dit betekent onder meer dat een officier van justitie een juiste code moet toekennen aan een sepotbeslissing, die is ingegeven door de relevante feiten en/of omstandigheden.

Wat toetst de Nationale ombudsman?

Wanneer het strafrechtelijke onderzoek onvoldoende – aanvullend – bewijs heeft opgeleverd om een veroordeling door de strafrechter te kunnen verkrijgen, dan wordt geseponeerd wegens gebrek aan bewijs (sepotcode 02).

Sepotcode 01 kan worden gebruikt wanneer er achteraf blijkt dat er onvoldoende gronden aanwezig waren om de betrokkene als verdachte aan te merken. Ook kan deze sepotcode worden gebruikt als achteraf wordt vastgesteld dat de feiten en omstandigheden van een zaak niet langer de verdenking tegen de betrokkene rechtvaardigen omdat bijvoorbeeld sprake is van een persoonsverwisseling of wanneer er een valse aangifte tegen die persoon is gedaan. Tenslotte kan de sepotcode 01 worden gebruikt in de situatie dat tijdens het opsporingsonderzoek voldoende aannemelijk is geworden dat de verdachte onschuldig is aan het feit waarvan hij werd verdacht.

In artikel 27 van het Wetboek van Strafvordering is vastgelegd dat iemand slechts als verdachte kan worden aangemerkt indien het vermoeden van schuld steunt op specifieke feiten of omstandigheden van het geval, en dit vermoeden bovendien naar objectieve maatstaven gemeten redelijk is (zie Achtergrond, onder II) Dit redelijk vermoeden rechtvaardigt het instellen van een strafrechtelijk onderzoek naar de betrokkene.

Hoe luidt het oordeel over de aanvankelijke verdenking?

Uit het onderzoek is gebleken dat verzoeker op 1 juli 2009 een uitnodiging heeft ontvangen om op 15 juli 2009 als verdachte een verklaring af te leggen. Dit betekent dat verzoeker alleen op basis van de verklaring van U. van 17 juni 2009 als verdachte is aangemerkt. Dit omdat de andere verklaringen na 1 juli 2009 zijn afgelegd. De Nationale ombudsman is van oordeel dat de verklaring van U. van 17 juni 2009 voldoende grond was om verzoeker als verdachte aan te merken.

De Nationale ombudsman baseert dit oordeel op het volgende.

In de verklaring van 17 juni 2009 stelde U. dat hij het verhaal gelijk eerlijk in het bijzijn van verzoeker had besproken. Na de correctie van het proces-verbaal door K. was hij samen met K., M. en verzoeker. Zijn collega M. had zich na het lezen van het gecorrigeerde proces-verbaal van aanhouding niet in de tekst kunnen vinden en had dit, volgens hem, eerst aangegeven bij verzoeker. Die had zich daarmee vervolgens tot K. gewend. Hij kon zich niet herinneren wie, maar iemand zou toen gezegd hebben dat het verhaal kloppend gemaakt moest worden. Verzoeker had toen gezegd dat K. wel goed was in dat soort dingen. Hij had daaruit begrepen dat verzoeker daarmee bedoelde dat K. er goed in was om dat soort dingen op papier te krijgen.

Uit de verklaring van U. bleek niet hoever de betrokkenheid van verzoeker ging bij het opstellen van het proces-verbaal van aanhouding. De Nationale ombudsman is echter wel van oordeel dat de verklaring van U. voldoende grond was om verzoeker, die leidinggevende was van M. en U., als verdachte aan te merken.

Hoe luidt het oordeel ten aanzien van de verdenking na afronding van het opsporingsonderzoek?

De vraag is nu of na het opsporingsonderzoek voldoende aannemelijk is geworden dat verzoeker onschuldig is. De Nationale ombudsman is van oordeel dat de diverse in het opsporingsonderzoek afgelegde verklaringen, waaronder die van verzoeker zelf, geen aanleiding hebben gegeven om te stellen dat het redelijk vermoeden van schuld volledig is komen te vervallen.

Uit de diverse verklaringen uit het onderzoek komt namelijk naar voren dat verzoeker bij besprekingen over het incident, waarbij ook een link werd gelegd met hoe het incident op papier moest komen en later bij het bespreken van de concrete inhoud van het proces-verbaal van aanhouding, aanwezig was. Zo verklaarde verzoeker dat hij, nadat het proces-verbaal voor de tweede keer was aangepast, aan U. had gevraagd of het geen duw was die hij aan de arrestant had gegeven. Verzoekers betrokkenheid blijkt ook uit het feit dat M. bij hem had aangegeven dat zij de tweede versie van het proces-verbaal van aanhouding niet wilde tekenen en vervolgens bij hem had aangegeven met de derde versie wel te kunnen leven.

M. had verder verklaard dat er in de besprekingen over het incident door U. was gezegd dat hij de eerste tik had gegeven en dat hij had aangegeven dat hij op een bepaalde manier fout bezig was geweest. Verzoeker en K. zouden bij de bespreking van het incident aanwezig zijn geweest. K's reactie was toen geweest dat hij had begrepen wat er was gebeurd, maar dat het zo niet op papier kon komen. K. had volgens M. ook gezegd: "we maken er wel wat moois van". M. verklaarde ten aanzien van dit punt dat zij zich niet herinnerde of verzoeker daarop had gereageerd. Ook verklaarde M. dat toen zij had aangegeven dat het proces-verbaal niet klopte en zij dit niet wenste te tekenen, verzoeker aan K. had doorgegeven dat het moest worden weergegeven zoals zij het aangaf.

T., die de aangifte van mishandeling en verzet van U. tegen de arrestant had opgenomen, verklaarde dat hij in het bijzijn van verzoeker aan K. heeft meegedeeld dat hij het gevoel had dat de verklaring niet klopte.

Verzoeker verklaarde dat hij zijn argwaan bij K. had uitgesproken. Die zou daarop gezegd hebben dat het verhaal van U. was en dat U. en M. degene waren die daarvoor tekenden. Verzoeker verklaarde daarover dat hij vond dat het de verantwoordelijkheid van de wachtcommandant was en dat hij zich er niet verder mee heeft bemoeid. Verzoeker stelde niet meer te hebben kunnen doen dan zijn argwaan melden bij K.

Uit diverse verklaringen blijkt dat verzoeker wist dat de omschrijving van het gebeuren valselijk op papier zou kunnen komen. Op grond van de afgelegde verklaringen is de Nationale ombudsman van oordeel dat niet met zekerheid kan worden vastgesteld dat verzoeker niet wist dat de omschrijving van het gebeuren valselijk op papier zou komen. Hoewel de betrokkenheid van verzoeker bij het valselijk opgemaakte proces-verbaal van aanhouding niet vast is komen te staan, hebben de afgelegde verklaringen de tegen verzoeker gerezen verdenking ook niet weggenomen. Kortom er is een verdenking tegen

verzoeker gerezen die door het onderzoek niet volledig is weggenomen.

De Nationale ombudsman komt dan ook tot de conclusie dat de zaak tegen verzoeker terecht met sepotcode 02 is afgedaan en dat de officier van justitie niet in strijd met het motiveringsbeginsel heeft gehandeld.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

Ten aanzien van de klachten over de klachtbehandeling

Bevindingen

Standpunt verzoeker

Verzoeker diende zijn klacht op 28 april 2010 in. Op 24 juni 2010 werd een beslissing genomen. Verzoeker klaagt erover dat de officier van justitie daarmee de in artikel 9:11 Awb (zie Achtergrond, onder III) genoemde afdoeningstermijn voor klachtbehandeling met twee weken heeft overschreden. Verzoeker klaagt er ook over dat hij in de klachtprocedure niet conform artikel 9:10 Awb (zie Achtergrond, onder IV) in de gelegenheid is gesteld te worden gehoord. Verder was er in de klachtafhandelingsbrief van 28 april 2010 geen verwijzing naar de Nationale ombudsman op grond van artikel 9:12 lid 2 Awb (zie Achtergrond, onder V) opgenomen. En ten slotte stelt verzoeker ook dat de klacht in strijd met artikel 9:7 Awb (zie Achtergrond, onder VI) is behandeld door diegene waarop de klacht betrekking had, de zaaksofficier. Volgens verzoeker heeft de hoofdofficier van justitie de inhoudelijke beoordeling van het wijzigingsverzoek uitbesteed aan de zaaksofficier. In een op 4 juni 2010 met verzoeker gevoerd telefoongesprek heeft de hoofdofficier van justitie meegedeeld dat ze het wijzigingsverzoek had doorgezonden naar de zaaksofficier. Op 24 juni 2010 was opnieuw een afwijzende beslissing genomen. Naar aanleiding van een brief van de advocaat van verzoeker van 1 juli 2010 over de zaak nam de hoofdofficier van justitie op 5 juli contact op met verzoeker. Zij deelde toen mee dat zij nog geen volledige reactie kon geven omdat de zaaksofficier afwezig was. Verzoeker stelt zich op het standpunt dat de hoofdofficier van justitie zich volledig heeft laten leiden door had advies van de zaaksofficier.

Standpunt van de minister over de vier klachten over de klachtbehandeling

-Ten aanzien van de duur van de klachtbehandeling

De klacht is op 28 april 2010 ingediend. Op 24 juni 2010 is de klacht afgehandeld. Daarmee is de klachttermijn met twee weken overschreden. De minister stelt zich op het standpunt dat deze klacht gegrond is.

-Ten aanzien van het ontbreken van een uitnodiging voor een mondelinge toelichting

De minister stelt dat de hoofdofficier van justitie op 22 juli 2010 contact met de raadvrouw van verzoeker heeft opgenomen en meegedeeld bij het eerder genomen standpunt omtrent de wijzigingsbeslissing te blijven. Volgens de officiële procedure had toen moeten worden gevraagd of verzoeker akkoord ging met het telefonisch horen. Hij had dan desgewenst op een later tijdstip moeten worden teruggebeld. Dit is niet gebeurd. Deze klacht wordt door de minister gegrond geacht.

-Ten aanzien van het niet meedelen binnen welke termijn bij de Nationale ombudsman kan worden geklaagd

De minister stelt dat het verzoek tot wijzigen van de sepotcode ten onrechte niet als klacht, in de zin van hoofdstuk 9 Awb, is herkend. Daardoor is niet verwezen naar de klachtmogelijkheid bij de Nationale ombudsman en is evenmin de toepasselijke termijn vermeld. De minister stelt dat er maatregelen zullen worden getroffen waardoor deze verzoeken in de toekomst meteen als klacht zullen worden herkend en behandeld. De minister acht de klacht van verzoeker gegrond.

-Ten aanzien van de klachtbehandeling door de zaaksofficier

De minister stelt dat de fungerend hoofdofficier na de zaaksofficier de zaak opnieuw heeft bestudeerd. Zij heeft daarbij opnieuw bekeken of er aanleiding zou zijn tot wijziging van de sepotcode. Het verzoek tot wijziging is dus door twee officieren beoordeeld. De klacht van verzoeker is op dit punt ongegrond.

Beoordeling door de Nationale ombudsman

Ten aanzien van de duur van de klachtbehandeling

Waar toetst de Nationale ombudsman aan?

De Nationale ombudsman toetst de gedraging aan het vereiste van voortvarendheid. Dit vereiste houdt in dat bestuursorganen slagvaardig en met voldoende snelheid optreden. Voor het klachtrecht betekent dit onder meer dat een overheidsinstelling klachten dient af te handelen binnen de daarvoor geldende wettelijke termijnen. Ingevolge artikel 9:11, eerste lid, Awb handelt het bestuursorgaan de klacht af binnen zes weken na ontvangst van het klaagschrift. Het bestuursorgaan kan de afhandeling voor ten hoogste vier weken verdagen. Hiervan dient een mededeling aan de klager te worden gestuurd.

(Zie Achtergrond, onder III)

Oordeel van de Nationale ombudsman

Verzoeker heeft zijn klacht op 28 april 2010 ingediend en op 24 juni 2010 werd een besluit genomen. Er werd dus twee weken na het verstrijken van de afdoeningstermijn een besluit

genomen. Er werden geen omstandigheden aangevoerd die deze termijnoverschrijding rechtvaardigden. De Nationale ombudsman sluit zich dan ook aan bij het oordeel van de minister dat de hoofdofficier van justitie de klacht onvoldoende voortvarend heeft afgehandeld.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Ten aanzien van het ontbreken van een uitnodiging mondelinge toelichting

Waar toetst de Nationale ombudsman aan?

De Nationale ombudsman toetst aan het vereiste van hoor en wederhoor. Dit vereiste houdt in dat overheidsinstanties bij de voorbereiding van een handeling of beslissing betrokkenen die daarbij een belang hebben in staat stellen te worden gehoord. Dit betekent dat bij een klachtbehandeling de verzoeker op grond van artikel 9:10 Awb (zie Achtergrond, onder IV) in de gelegenheid wordt gesteld, te worden gehoord.

Oordeel van de Nationale ombudsman

De hoorplicht vormt een essentieel onderdeel van de klachtprocedure. Van het horen kan ingevolge artikel 9:10, tweede lid, van de Awb worden afgezien, indien een klacht kennelijk ongegrond is of verzoeker heeft verklaard geen gebruik te willen maken van zijn recht te worden gehoord. Nu uit het onderzoek is gebleken dat op geen enkele wijze aan verzoeker is gevraagd of hij gebruik wilde maken van zijn recht om te worden gehoord, dan wel of hij hiervan af wilde zien, is de Nationale ombudsman van oordeel dat de hoofdofficier van justitie in strijd heeft gehandeld met het vereiste van hoor en wederhoor.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

Ten aanzien van het niet verwijzen naar de Nationale ombudsman

Waar toetst de Nationale ombudsman aan?

De Nationale ombudsman toetst aan het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking. Dit vereiste houdt in dat overheidsinstanties burgers met het oog op de behartiging van hun belangen actief en desgevraagd van adequate informatie voorzien. Dit betekent dat bij een klachtafhandeling de verzoeker op grond van artikel 9:12 Awb (zie Achtergrond, onder V) moet worden geïnformeerd over de mogelijkheid om zich binnen een jaar na de klachtafhandeling met zijn klacht tot de Nationale ombudsman te wenden.

Oordeel van de Nationale ombudsman

Vaststaat dat in de klachtafhandelingsbrief van 24 juni 2010 niet is vermeld dat nog bij de Nationale ombudsman kon worden geklaagd en binnen welke termijn dit kon. De minister geeft aan dat het verzoek de sepotcode te wijzigen op het parket ten onrechte niet als

klacht in de zin van artikel 9 Awb is herkend. Daardoor is de in artikel 9:12 Awb genoemde verwijzing naar de Nationale ombudsman niet in de klachtafhandelingsbrief opgenomen. De Nationale ombudsman is van oordeel dat hierdoor in strijd is gehandeld met het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking. Het stelt de Nationale ombudsman tevreden dat de minister heeft aangegeven dat er maatregelen zullen worden getroffen waardoor verzoeken tot wijziging van de sepotcode meteen als klacht worden herkend en behandeld.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk

Ten aanzien van de klachtbehandeling door de zaakofficier

Waar toetst de Nationale ombudsman aan?

De Nationale ombudsman toetst aan het verbod van vooringenomenheid. Dit houdt in dat overheidsinstanties zich actief opstellen om iedere vorm van een vooropgezette mening of de schijn van partijdigheid te vermijden. Artikel 9:7 lid 1 Awb, dat ziet op de klachtbehandeling is duidelijk: de klacht mag niet worden behandeld door een persoon die bij de gedraging waarop de klacht betrekking heeft, betrokken is geweest.

Oordeel van de Nationale ombudsman

Verzoeker stelt dat de klacht is behandeld door de officier van justitie waarop de klacht betrekking had en baseert zich daarbij op het volgende.

Op 4 juni 2010 heeft de hoofdofficier van justitie telefonisch aan de advocaat van verzoeker meegedeeld dat ze het wijzigingsverzoek had doorgezonden naar de zaakofficier. Op 24 juni 2010 kwam er vervolgens een afwijzende beslissing op het verzoek. Vervolgens deelde de hoofdofficier van justitie, naar aanleiding van een brief van de advocaat van verzoeker in de zaak, op 5 juli 2010 mee dat zij nog geen volledige reactie kon geven omdat de zaakofficier afwezig was. Verzoeker concludeert dat de hoofdofficier van justitie zich volledig heeft laten leiden door het advies van de zaakofficier.

De Nationale ombudsman stelt zich op het standpunt dat het feit dat de hoofdofficier van justitie het wijzigingsverzoek had doorgezonden naar de zaakofficier en deze heeft geconsulteerd niet betekent dat de zaakofficier ook het wijzigingsverzoek als zodanig heeft behandeld. Het raadplegen van diegene waar de klacht over gaat staat niet in de weg aan een verdere beoordeling door een derde.

Bovendien is er ook een schriftelijke bevestiging van het op 5 juli 2010 gevoerde telefoongesprek op verzoek van de advocaat van verzoeker. Daarin is niets terug te lezen wat erop zou kunnen wijzen dat de zaakofficier het wijzigingsverzoek heeft behandeld. Evenmin is er door de advocaat op deze brief gereageerd in de zin dat de weergave van

het op 5 juli 2010 gevoerde gesprek niet juist zou zijn.

De Nationale ombudsman ziet geen aanwijzing om datgene wat de minister stelt, namelijk dat de hoofdofficier van justitie opnieuw heeft bekeken of er aanleiding zou zijn tot wijziging van de sepotcode, in twijfel te trekken.

De onderzochte gedraging is behoorlijk

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de (hoofd)officier van justitie te Den Haag is:

gegrond ten aanzien van:

overschrijden van de klachttermijn, wegens schending van het vereiste van voortvarendheid;

het niet in de gelegenheid stellen de klacht mondeling toe te lichten, wegens schending van het vereiste van hoor en wederhoor;

niet vermelden van de klachtmogelijkheid bij de Nationale ombudsman, wegens schending van het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking.

niet gegrond ten aanzien van:

Het seponeren op grond van de sepotcode 02

het beoordelen van de klacht door de zaaksofficier.

Onderzoek

Op 23 november 2010 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift met een klacht over een gedraging van een officier van justitie te Den Haag.

Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de minister van Veiligheid en Justitie, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de minister van Justitie verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Tijdens het onderzoek kregen de minister en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

verzoekschrift van 23 november 2010 met bijlagen, waaronder:

wijzigingsverzoek van verzoeker van 28 april 2010

beslissing OM op het wijzigingsverzoek van 24 juni 2010

herzieningsverzoek van verzoeker van 1 juli 2010

reactie OM op wijzigingsverzoek van 11 augustus 2010

verdachtenverhoor U. 17 juni 2009

verdachtenverhoor U. 14 juli 2009

getuigenverhoor M. 14 juli 2009

getuigenverhoor T. 6 juli 2009

verklaring Ve. 28 september 2009

verklaring Va. 28 september 2009

verklaring U. intern onderzoek 15 december 2009

sepotbeslissing d.d. 25 november 2009

brief verzoeker van 22 maart 2011 met bijlagen:

getuigenverhoor G. 7 juli 2009

getuigenverhoor Y. 7 juli 2009

verdachtenverhoor verzoeker 15 juli 2009

verdachtenverhoor K. 16 juli 2009

standpunt van de minister van Veiligheid en Justitie d.d. 29 juni 2011;

reactie van verzoeker d.d. 2 augustus 2011;

uitnodigingsbrief verdachtenverhoor verzoeker van 1 juli 2009.

Achtergrond

I. Sepot door het Openbaar Ministerie

"Ten tijde van de sepotbeslissing betreffende verzoeker was voor het Openbaar Ministerie de Aanwijzing gebruik sepotgronden 2009A016 van kracht. Daarin staan onder meer de volgende sepotgronden en –codes:

Sepotgrond 01 (ten onrechte als verdachte vermeld):

Iemand wordt achteraf ten onrechte als verdachte aangemerkt als gevolg van persoonsverwisseling, bij administratieve fouten van politie of parket (verkeerde inboeking) of wanneer op een andere wijze later blijkt dat de betreffende persoon ten onrechte als verdacht is aangemerkt, bijvoorbeeld na valse aangifte.

Deze sepotgrond dient (ook) gebruikt te worden voor die gevallen waarin aanvankelijk een verdenking op – op zichzelf – goede gronden is gerezen, maar nadien het opsporingsonderzoek heeft geleid tot het resultaat dat voldoende aannemelijk is geworden dat de verdachte onschuldig is aan het feit waarop de verdenking betrekking had.

Toelichting sepotgrond 02 (onvoldoende bewijs):

Hieronder valt onvoldoende of niet overtuigend bewijs"

Wetboek van Strafvordering

Artikel 27

"Als verdachte wordt vóórdat de vervolging is aangevangen, aangemerkt degene te wiens aanzien uit feiten of omstandigheden een redelijk vermoeden van schuld aan eenig strafbaar feit voortvloeit."

III. Algemene wet bestuursrecht

Artikel 9:11

"1. Het bestuursorgaan handelt de klacht af binnen zes weken of – indien afdeling 9.1.3. van toepassing is – binnen tien weken na ontvangst van het klaagschrift.

2. Het bestuursorgaan kan de afhandeling voor ten hoogste vier weken verdagen. Van de verdaging wordt schriftelijk mededeling gedaan aan de klager en aan degene op wiens gedraging de klacht betrekking heeft.

3. Verder uitstel is mogelijk voor zover de klager daarmee schriftelijk instemt."

IV. Algemene wet bestuursrecht

Artikel 9:10

"1. Het bestuursorgaan stelt de klager en degene op wiens gedraging de klacht betrekking heeft, in de gelegenheid te worden gehoord.

2. Van het horen van de klager kan worden afgezien indien de klacht kennelijk ongegrond is dan wel indien de klager heeft verklaard geen gebruik te willen maken van het recht te worden gehoord.

3. Van het horen wordt een verslag gemaakt."

V. Algemene wet bestuursrecht

Artikel 9:12

"1. Het bestuursorgaan stelt de klager schriftelijk en gemotiveerd in kennis van de bevindingen van het onderzoek naar de klacht, zijn oordeel daarover alsmede van de eventuele conclusies die het daaraan verbindt.

ö2. Bij de kennisgeving wordt vermeld bij welke ombudsman en binnen welke termijn de klager vervolgens een verzoekschrift kan indienen."

VI. Algemene wet bestuursrecht

Artikel 9:7

1. De behandeling van de klacht geschiedt door een persoon die niet bij de gedraging waarop de klacht betrekking heeft, betrokken is geweest.

2. Het eerste lid is niet van toepassing indien de klacht betrekking heeft op een gedraging van het bestuursorgaan zelf dan wel de voorzitter of een lid ervan.